

Владимир Буњац у књизи „Каменовани Црњански” описује двобој Милоша Црњанског:

„Ове је године био замало крај нашем писцу. Био је на ивици пушкиновске трагедије. Недалеко од Вршца, на чистини, у једном шумарку, пред њим је стајао мрки официр Тадија Сондермајер са упереним пиштољем. По ономе што су ми причали Милош Црњански и Душан Матић, Милош се посвађао са својим ваздухопловцима и њих петорицу, са Тадијом Сондермајером на челу, плъускао по лицу својим белим рукавицама. (Матић је у свом салону касније причао да је свађа настала око тога који су авиони бољи, немачки како је тврдио Сондермајер, или француски како је тврдио Црњански). Позвао их је на двобој. Сви су одбили да се туку знајући да је то погибелно за Црњанског, сем Тадије који је остао да брани официрску част. Тадија је био командант ваздухопловства и југословенски херој, јер је на фронту оборио три противничка авиона. Секунданти Милоша Црњанског били су редитељ Бранко Гавела и књижевник Душан Матић. Пошто је њих наговорио, Црњански је имао проблема како да нађе оружје за двобој. Најзад, неко се сетио породице Дунђерски и тако су кренули у Вршац са дрвеном кутијом украшеном седефом, испод мишке. За двобој је било још рано па су одсели у вршачком хотелу који се, мислим, исто као и данас звао „Србија”. На велико запрепашћење Матића и Гавеле, Црњански је одмах заспао сном праведника. У одређено време кренули су на заказано место. Вршац су изабрали јер су у том делу земље још увек владали стари аустроугарски закони који нису забрањивали витешки чин двобоја. Све је ишло по уобичајеном ритуалу. После кратког договора о пропозицијама, сведоци Сондермајера и Црњанског заузели су своја места. Црњански и Сондермајер стали су напред пољанчета окренути леђима. И онда кренули бројећи кораке, окренули су се. Право првог пуцња имао је песник Црњански. Наравно, промашио је. Пуцањ је одјекнуо као гром, откинуо лишће и поплашио птице. Официр Сондермајер диже руку, нишани у главу, гледају га светле и ваљда заплашене очи Црњанског, повлачи ороз једанпут, други пут, трећи, не иде.

- Ово је лоше пуњено, нешто није у реду – каже Сондермајер.

У ствари, Сондермајер се спетљао, није имао аристократске манире и навике, није знао како се пуца из старинског, накинђуреног пиштоља породице Дунђерски. Хватао је уместо ороза китњасте седеф испод ороза. То је спасло Црњанског. Матић је пришао у својству секунданта и тражио од обојице прихватање задовољења. Сондермајеру је дозвољено да опали увис да би се доказало да је пиштољ исправан. Одјекнуо је још један хитац, али у врхове крошњи, у вршачко небо, отпрхнувши чавке”.